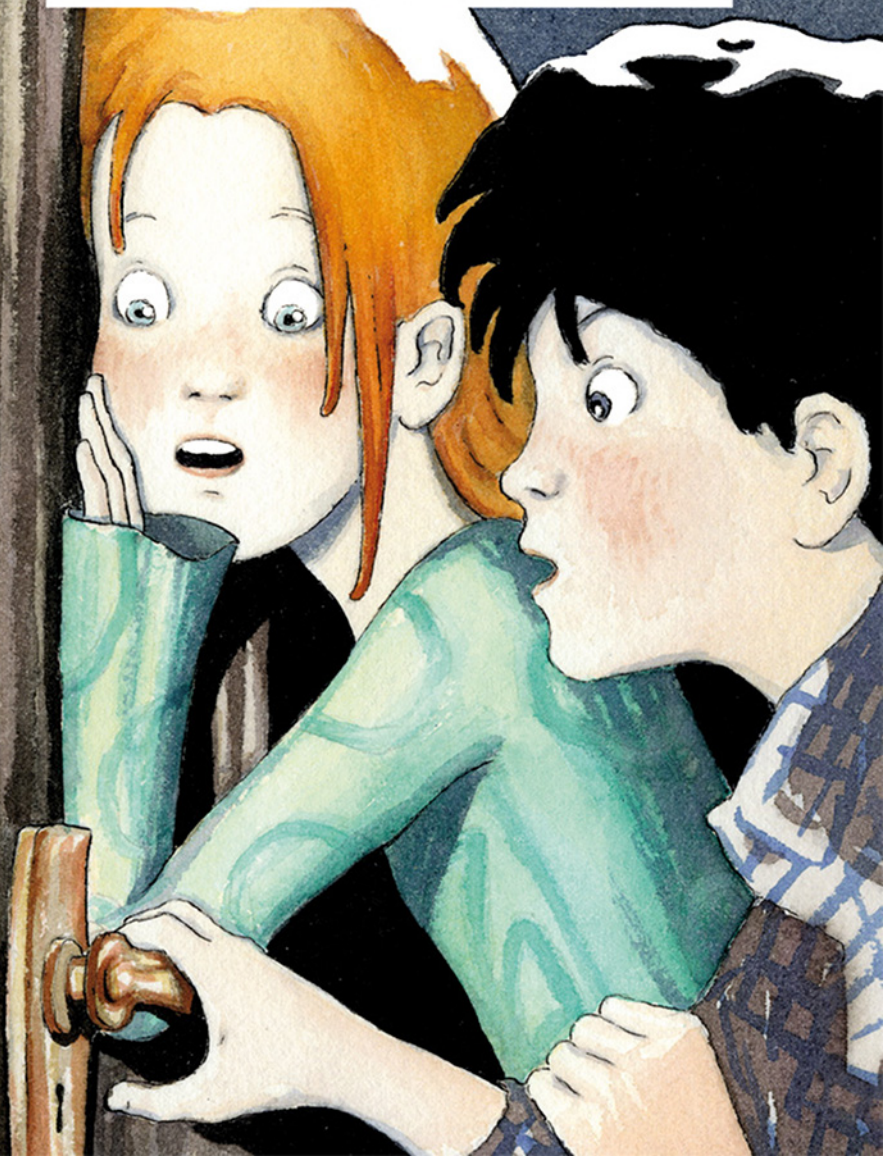

MICALET TEATRE

No puges a l'andana

Teresa Broseta

Dibuixos de Ferran Boscà

ACTE PRIMER

ESCENA PRIMERA

NA ROSER, SANDRA i FÈLIX. Després, ALEGRINA
i TRISTA.

(A teló tancat comencen a sentir-se els sorolls habituals d'una casa sotmesa a una neteja a fons: arrossegament de mobles, un aspirador una mica automàtic, dringadissa de vidres, una veu de dona que cantusseja sense molt d'encert qualsevol tema de moda... Al cap de poc, la veu de NA ROSER suplica:)

NA ROSER. Aneu amb compte!

(L'última síl·laba coincideix amb un estrèpit de vidres trencats i amb l'obertura del teló. Ens trobem al saló de NA ROSER, en una vella casa de poble moblada en excés, però amb bon gust. Al fons, una escala puja fins a l'andana, que endevinem a males penes entre la foscor de la part alta. L'andana té porta a l'escala però només una cortina lleugera la tanca per la part

de l'escenari, per tal que siga possible veure què passa a dins. Al peu de l'escala, a una banda hi ha un enorme bagul, i, a l'altra, un armari de lluna que no s'adiu amb la resta de mobles. En una paret, un calendari ben visible indica que som al juliol. En un racó, al costat d'un tendur, asseguda en una engronsadora i agafant-se el cap amb les mans, està NA ROSER. És una velleta dolça, de cabells blancs i robes negres. Al centre de l'escenari, cara a cara, els culpables del desastre: FÈLIX, el jardiner, i SANDRA, l'assistenta. El jardiner, un xicon cepat, va vestit com pertoca a un jardiner: una granota de color indefinible i prou bruta, un barret de palla foradat, una botes cobertes de fang... i una escala plegable a les mans. L'assistenta, com que és una xica molt jove i molt moderna, va vestida com li dóna la gana. És inseparable dels auriculars: si no els porta a les orelles, li pengen d'algun lloc entre la roba. Al voltant dels dos, el terra està sembrat de trossets de vidre i porcellana, i encara hi roda una safata que sembla d'argent.)

SANDRA. (*Exaltada.*) Mira què has fet! Mira-ho bé! Animal! (*Girant-se a NA ROSER.*) Quin tros d'animal, na Roser!

FÈLIX. (*Indignat.*) Escolta, que jo...

SANDRA. (*Tallant.*) I com embruta? Ha vist vosté com embruta? Cada vegada que tinc la sala neta, torna a entrar amb eixes botes plenes de fang... A açò no hi ha dret!

FÈLIX. (*Tractant de parlar més de pressa que ella i embolicant-se una mica.*) Si treballares al jardí, amb l'aigua que ha caigut, també duries fang als peus! Veges tu! I si tingueres el cap on l'has de tindre, m'hauries vist arribar! Però com que sempre estàs pensant en la mona de pasqua...

NA ROSER. (*Sense poder reprimir el riure, s'alça amb més energia de la que li suposàvem.*) Calleu els dos! Quina parella... Si seguiu així, arribaran els meus néts abans que la casa estiga a punt. (*Seriosa.*) I això sí que no! Quan arriben els meus néts, tot ha d'estar perfecte.

SANDRA. (*Un poc fanfarroneta.*) Doncs això intente jo, na Roser, que ja quasi ho tinc tot a punt! Però amb Fèlix no hi ha manera...

FÈLIX. (*Botant.*) Escolta, que...

NA ROSER. (*Alçant només un poc la veu.*) No torneu a començar, per favor! Tu, al jardí, Fèlix; i no tornes a entrar amb les botes plenes de fang, home, que té raó la xiqueta. (*De pressa, abans que FÈLIX no pugui replicar.*) I tu, Sandra, mira

un poc per on vas. Que és veritat que tens el cap als núvols...

(FÈLIX i SANDRA es miren amb cara de pomes agres, arrossen els muscles i se'n van, FÈLIX per l'esquerra i SANDRA per la dreta. Mentre NA ROSER s'asseu una altra vegada a la seua engronsadora amb un sospir, torna a eixir SANDRA per la dreta, ara molt seriosa. Va armada de granera i recollidor, i comença a agranar els plats trencats i el fang que ha deixat FÈLIX.)

NA ROSER. *(Amb afecte.)* T'has enfadat, criatura?

SANDRA. *(Molesta.)* Vosté dirà...

NA ROSER. *(Suau.)* Només perquè li he donat un poc la raó a Fèlix? Pobret!

SANDRA. *(Botant.)* Pobret? Damunt li diu pobret? Si no hi ha un altre més desastre que ell! Si només sap embrutar per on passa!

NA ROSER. *(Amb una rialleta.)* Oi, oi, oi, que sembla que les coses estan pitjor del que jo em pensava! *(Alçant-se.)* Tira, canviarem de tema. *(Abaixant un poc la veu.)* Tu creus que als meus néts els agradarà la casa?

SANDRA. *(Alegre.)* Com no els ha d'agradar, si és preciosa? I amb un jardí que sembla un bosc...

Ja m'hauria agradat a mi, quan era menuda!
(*Fent una carícia a NA ROSER.*) No es calfe el cap, dona, que tot anirà bé!

NA ROSER. (*Bellugant el cap.*) No sé, no sé... Ací no tindran totes les coses a què estan acostumats...

SANDRA. (*Encuriosida.*) Quines coses? Si ací n'hi ha de tot!

NA ROSER. (*Nerviosa.*) Jo què sé! Coses! No veus que són xiquets de ciutat, no veus que no han posat un peu al camp en sa vida...

SANDRA. (*Amb una rialla.*) Com és d'exagerada, Na Roser! Per molt de ciutat que siguen, hauran xafat el camp més d'una vegada... (*Seriosa de sobte.*) El que no entenc és que no vinguen mai a visitar-la... Tampoc viuen tan lluny!

NA ROSER. (*Sospirant.*) Doncs ja veus, filla, com si visqueren a la lluna! Si no hi vaig jo, no tinc res a fer. I, a mi, cada vegada em costa més moure'm... Però, com que el meu fill té tanta mania a la casa...

SANDRA. Que li té mania? I això per què? Si és preciosa...

NA ROSER. (*Tornant a sospirar.*) Jo també la trobe preciosa, filla, però ell... Si fóra per ell, fa anys i panys que l'hauria venuda i estaria vivint a la ciutat!

SANDRA. (*Incrèdula.*) Vosté a la ciutat? No puc imaginar-me-la en un pis, sense el seu jardí i les seues flors...

NA ROSER. (*Amb una rialleta.*) Ni jo, filla, ni jo! Però ell no para: que si la casa és massa gran, que si el jardí és una barbaritat, que si pot passar-me qualsevol cosa ací, tan aïllada... Una llanda!

SANDRA. Ja ha de ser difícil, ja, el seu fill! Encara sort que li envia els néts...

NA ROSER. (*Amb una carassa.*) Perquè enguany no té altre remei!

SANDRA. (*Que acaba d'agranar i es gira en redó per a eixir per on ha vingut.*) Deixaré açò a la cuina i ja està tot a punt! Vosté descanse una miqueta... (*Ix per la dreta.*)

NA ROSER. (*Tornant a l'engronsadora.*) Que descanse, diu! Com he de descansar, amb els nervis que tinc? Ai, mare meua! Que tot vaja bé, que tot vaja bé... (*Arriba des de fora el soroll d'un cotxe que frena bruscament, i NA ROSER es posa en peus d'un bot. Sona el clàxon del cotxe.*) Ja estan ací! Ai, mare meua, que ja estan ací! (*Mentre ix per l'esquerra, tan ràpid com li permeten les cames i tot fent escarafalls, crida cap a dins.*) Sandra, que ja estan ací! Sandra!

(Mentre acaba d'eixir per l'esquerra, SANDRA apareix molt de pressa per la dreta, creua l'escenari i ix darrere d'ella. L'escena queda buida. De sobte, tot adquireix una llum diferent. S'obri de colp la tapa de l'enorme bagul que hi ha al peu de l'escala i la sala s'ompli d'una música alegre. L'engronsadora de NA ROSER comença a bellugar-se al ritme de la música, i una veu suau cantusseja en un idioma desconegut. S'il·lumina breument la part alta de l'escenari i des de l'andana arriben uns cops del terra i una veu terrible.)

TRISTA. Calla d'una vegada, Alegrina!

ALEGRINA. *(Des del bagul, amb una rialleta.)* Tens el geni pudent, Trista! Només volia estirar-me un poc, ara que han eixit tots...

TRISTA. *(Sempre des de l'andana i molt enfadada.)* Però tornaran de seguida, boja! És que no tens trellat... Qualsevol dia ho engegés tot a rodar!

ALEGRINA. Ho engegaràs a rodar tu, amb tant de crit... Calla, que tornen!

(Fora, les veus s'acosten. Es tanca la tapa del bagul, calla la música, tots els mobles es queden quiets com a mobles que són, i l'escenari torna a tindre la mateixa llum d'abans.)